

Zgodbe Sindbada Mornarja

Četrto potovanje

Veselo življenje po mojem tretjem potovanju me ni moglo toliko prikleniti nase, da se ne bi bil odločil za novo pot. Spet me je premotilo hrepenenje po svetu in novih čudovitih dogodivščinah. Uredil sem svoje imetje in nakupil blaga, ki gre dobro v denar v krajih, kamor sem bil namenjen. S tovariši sem šel na pot. Odjadrili smo iz Balsore in že pristali v nekaterih mestih, ko nas je nekega dne presenetila silna nevihta. Kapitan je ukazal sneti jadra, toda bilo

vzhodu solnca oddaljili od obale in krenili proti sredini otoka. Kmalu smo srečali prve prebivalce. Bili so črnci. Čedalje več smo jih videli okoli sebe, kakor bi bili iz tal rasti. Popolnoma so nas

je že prepozno. Vihar jih je raztrgal na tisoč kosov. Ladja je zašla na pečine in se razbila. Pri tem je utonila večina trgovcev in mornarjev, dragoceni tovor pa je bil uničen.

Imel sem srečo, da sem se kakor nekaj drugih mornarjev in trgovcev v naglici oprijel kosa razbite ladje. Vse nas je odnesel morski tok proti otoku, ki ni bil daleč. Tam smo dobili dovolj sadja in dobre studenčnice, da smo se okrepčali. Legli smo k počitku, ne da bi premislili, da je treba povsod paziti, kdo utegne biti v bližini, posebno pa v deželah, ki jih nismo poznali.

Naslednje jutro smo se takoj po

obkolili in pograbili. Potem so nas odvedli na svoje domove.

Mene so s šestimi tovariši zaprli v isto hišo. Najprej so nam prinesli neko zelišče in nam rekli, naj ga pojemo. Moji tovariši si niso dali dvakrat reči in so kar planili po njem, ker je bilo okusno. Niti opazili niso, da se tega zelišča nihče izmed črncev niti dotaknil ni. Ne vem, kaj me je obšlo, da nisem hotel zelišča jesti, in kmalu sem videl, kako prav sem imel. Moji tovariši, ki so ga jedli, se pa niso več zavedali, kaj govore.

Potem so nam prinesli riža, ki so ga

opražili na kokosovem olju in moji tovariši so ga slasno jedli. Jedel sem ga sicer tudi jaz, toda le malo. Črnci so nam dali sočno zelišče samo zato, da bi se nam vsem omračil um in da bi tako pozabili na usodo, ki nas je čakala. Riž pa so nam prinašali zato, da bi se odebelili. Potem so nas mislili pojesti, ker so bili ljudožrci.

V nekaj dneh so se vsi moji tovariši zredili, jaz pa sem postajal čedalje bolj suh in okleščen. To je bila moja rešitev. Črnci so vse druge pojedli, mene so sklenili prihraniti, dokler ne odebelim.

Pustili so me, da sem se lahko brez nadzorstva potikal po otoku. To sem dobro izrabil. Nekega dne sem pobegnil iz bližine vasi in se skril. V vasi so ostali samo starci, možje pa so bili na lovu in se niso mislili vrniti pred večerom. Bežal sem do noči. Šele v temi sem si privoščil nekaj časa za počitek in skromno večerjo, ki sem jo vzel se seboj. Potem sem šel spet dalje in hodil teden dni. Ogibal sem se vseh krajev, kjer se mi je zdelo, da morajo biti človeške naselbine. Živel sem od kokosovih orehov, ki so mi bili jed in pijača obenem.

Osmi dan sem prišel do morja. Takoj sem zapazil bele ljudi. Nabirali so poper. Brez premišljanja sem krenil k njim.

Prišli so mi naproti. Ko sem jih pozdravil, so me vprašali v arabščini, mojem domačem jeziku, odkod prihajam.

Ves vesel, da govore isti jezik kakor jaz, sem zadostil njihovi radovednosti in jim povedal vse, da so se pošteno čudili.

Ostal sem pri njih, dokler niso nabrali toliko popra, kolikor so ga mogli vzeti s seboj. Potem smo se vkrcali na ladjo, ki jih je bila pripeljala, in se odpeljali na otok, odkoder so bili prišli. Odvedli so me k svojemu kralju, ki je bil dober vladar. Z zanimanjem je poslušal zgodbe o mojih dogodivščinah in ukazal, naj zame poskrbe in mi dajo vsega, česar bom potreboval.

Otok, kjer sem zdaj prebival, je bil zelo gosto naseljen in bogat. Mesto, kjer je kralj prebival, je bila velika trgovska luka. To prijazno zavetišče me je v nesreči tolažilo. Kraljeve dobrote pa so mi olajšale trpljenje in mi vrnille vsaj nekaj zadovoljnosti z življenjem. Res ni bilo nikogar, ki bi bil pri njem boljše zapisan kakor jaz in zato tudi ni bilo nikogar, ki se ne bi bil potegoval za moje prijateljstvo.

Sleherno željo mi je kralj izpolnil.

Nekega dne me je poklical k sebi in mi rekel:

»Sindbad, rad te imam in vem, da te imajo tudi vsi drugi radi. Zato te bom nekaj prosil in želel bi, da mi ustrežeš.«

»Vladar,« sem mu odgovoril, »ničesar ni na svetu, kar ne bi napravil, če je le v moji moči.«

»Oženil bi te rad,« je odvrnil kralj, »da ne bi zmeraj mislil na svoj dom.«

Ker se nisem upal upirati vladarjevi želji, mi je izbral neko princesko z dvora, ki je bila plemenita, lepa, pametna in bogaia. Vendar s svojim novim stanjem nisem bil docela zadovoljen. Sklenil sem izkoristiti prvo priložnost in pobegniti v Bagdad, ki ga nikakor nisem mogel pozabiti.

Prav tedaj, ko sem premišljal, kako naj uresničim svoj načrt, je obolela sosedova žena in umrla. Šel sem k nje-mu, da bi mu izrazil sožalje in ga dobil vsega objokanega.

»Bog naj vas potolaži,« sem mu sočutno rekel, »in naj vam da dolgo življenje.«

»Joj,« je zastokal. »Ko bi se mogla vaša želja uresničiti! Toda usojeno je, da bom živel samo še dobro uro.«

»Saj ni mogoče!« sem se začudil. »Saj ste še čili in zdravi. Kako morete kaj takega misliti?«

»Vam želim, da bi dolgo živeli,« je žalostno odvrnil. »Jaz sem že napravil čez svoje življenje črto. Ali ne veste, da me bodo pokopali z ženo vred? Taka je navada na našem otoku in še nikogar ni bilo, ki bi se ji bil mogel ogniti.«

Prav tedaj, ko sva se pogovarjala o tej čudni divjaški navadi, ki me je pošteno prestrašila, so se začeli zbirati sorodniki in prijatelji, da bi se udeležili pogreba. Preoblekli so mrtvo ženo v najdražja oblačila in ji dali vse dragoceno okrasje.

Potem so jo odnesli v odprti krsti in sprevod se je začel pomikati proti pokopališču. Nesrečni mož je korakal spredaj ves objokan. Krenili so proti visoki gori in ko so prišli do vznožja, so dvignili težak kamen, ki je zakrival odprtno globokega vodnjaka. Tja so spustili krsto, ne da bi bili pokojnici pobrali bisere in druge dragocenosti. Potem je nesrečni mož objel po vrsti vse sorodnike in prijatelje. Položili so ga v drugo krsto in mu dali posodo z vodo in sedem kruhov. Potem so ga spustili v globino prav tako kakor prej njegovo ženo. Ko je bil obred končan, so spet zadelali odprtno z veliko škalo.

Ni mi treba posebej praviti, da sem bil silno žalosten, ko sem videl ta prizor. Nisem mogel molčati in rekel sem kralju:

»Vladar, čudim se čudni navadi, ki jo imate v vaši deželi. Zakaj pokopavate mrtve in žive? Dosti sem potoval po svetu, obiskal sem brez števila raznih narodov, toda nikjer niso imeli tako krutega zakona.«

»Kaj hočeš, Sindbad?« mi je odvrnil kralj. »Tak je zakon in tudi jaz se mu moram pokoriti.«

»Kaj pa tujci?« sem vprašal kralja. »Ali se morajo tudi oni pokoriti temu zakonu?«

»Seveda,« je odvrnil vladar, »tudi tujci niso izjeme, če se poroče v moji deželi.«

Ves žalosten sem se vrnil domov. Nепrestano sem živel v strahu, da ne bi žena umrla pred mano in da me ne bi živega pokopali. Toda kaj mi je ves strah pomagal? Potrpeti sem moral. Kar drhtel sem, če je žena količkaj tožila, da ji ni dobro.

Nekeš dne pa je res zbolela in nenadoma umrla.

Pomislite, kakšna groza me je obšla! Zdaj mi je bilo žal, da me niso takrat pojedli ljudožrci. Živega me bodo pokopali!

Kralj z vsem dvorom se je sklenil udeležiti mojega pogreba in vsi ugledni prebivalci mesta.

Ko je bilo vse pripravljeno za pogreb, smo šli na žalostno pot.

Korakal sem pred vsemi drugimi in na ves glas objokoval svojo nesrečo. Preden smo prišli do gore, sem hotel poslednjič preizkusiti kraljevo dobroto. Utavil sem se in se obrnil k njemu. Padel sem pred njim na obličje in ga mlo prosil, naj se me usmili. »Upoštevajte, da sem tujec,« sem moledoval. »Nikar ne zahtevajte, da bi se pokoril temu krvavemu zakonu. V domači deželi imam otroke.«

Zastonj sem govoril, nihče se ni ganil, nihče ni imel zame prijazne besede. Spustili so truplo moje žene v vodnjak in potem zgrabili še mene in me dali v rakev. Samo vodo in sedem kruhov so mi dali za poslednjo pot. Spustili so me v globino. Ko je bilo vse opravljeno, so položili skalo čez odprtino, ne da bi se bili zmenili za moje obupne krike.

Ko sem prišel do dna, sem v polmraku komaj razločil, kakšna je ta podzemna grobnica. Bila je zelo prostorna, dolga in široka najmanj po petdeset sežnjev. V nos mi je udaril strašen smrad, ki ga je širila ogromna množ-

ca mrličev. Povsod, na levi in na desni, jih je bilo vse polno. Zdelo se mi je, da čujem celo nekaj umirajočih glasov.

Toda v tem strašnem trenutku sem ostal hladnokrven kakor vselej, kadar sem bil v smrtni nevarnosti. Saj sem bil vendar že dostikrat v še večji zagati! Ko je moja rakev obstala na tleh, sem skočil iz nje, zbežal stran od mrličev in si zamašil nos. Vrgel sem se na tla in dolgo neutoiažno jokal. Pomislil sem na svojo žalostno usodo in vzklilni: »Vsemogočni Bog, ki si me že tolikokrat rešil! Ali me boš res pustil tako žalostno končati? O, zakaj nisem rajši ostal doma v Bagdadu in mirno užival sadove svojega dela!«

Tako sem jadikoval, da je moj glas odmeval po vsej podzemeljski votlini. Hrepenenje po življenju me je vsega prevzelo. Čeprav sem bil v tako strašnem položaju, da sem obupaval, sem se vendar lotil preiskovanja votline, da bi morda kje odkril kak izhod.

Dasi je bila povsod neprodirna, sem vendar kmalu dognal, da je votlina bolj prostorna kakor sem v začetku mislil.

Nekaj dni sem se preživljal s kruhom in vodo, potem pa sem se jel pripravljati na smrt.

Tedaj pa se je nekega dne nad menoj zasvetilo. Spet so nekoga spustili v globino. Mrlič je bila ženska. Za njo pa sem videl, da spuščajo nekega moškega.

Takrat se je v mojih mislih porodil grozen sklep. Dva kruha imam še. Mož, ki pride zdaj, je močan, ki me bo videl vsega izmučenega, bo prav gotovo porabil mojo slabost in se polastil ostankov moje hrane. Ubil me bo...

Kaj mi je drugega preostalo, kakor to, da ga prehitim? Ko je njegova krsta obstala na tleh, sem skočil k njemu in ga pobil z najbližjo kostjo. Tako sem si podaljšal življenje za novih sedem dni, saj sem tudi pri njem dobil sedem kruhov in vrč vode.

Mineval je že drugi teden in spet sem se vdal v usodo. Zdaj niso nikogar več prinesli, jaz pa sem prav tisti dan pojedel poslednji košček kruha in le še malo vode sem imel v vrču. Uvidel sem, da bom moral vseeno umreti. Ljudje so v tistem mestu dosti prepočasni umirali, da bi mogel vsak teden dobiti novih živil.

Tedaj pa sem zdajci začul neko sopihanje, ki se je oddaljevalo. Krenil sem tja, odkoder je prihajalo, in odkril dolg rov. Na koncu sem opazil slaboten soj svetlobe. Videl sem, da se tam votlina končuje in da je zadelana s skalo, ki

pa pušča ob strani še toliko prostora, da se lahko splazi mimo človek, ki ni preveč debel.

Bitje, ki me je privedlo do tega odkritja, je bila hijena, ki je hodila v grobnico.

Ko sem videl, da sem rešen, me je prevzela omotica. Pred seboj sem zagledal morsko obrežje.

Pomislite, kako vesel sem bil ob zvesti, da sem užel smrti in da vse skupaj ni samo privid blodne domišljije!

Za mojim hrbtom je bila gora, ki pa je bila tako strma, da nisem mogel priti nanjo. Pokleknil sem na pesek na obali, da bi se zahvalil Bogu za rešitev. Potem sem se vrnil v v. in prinesel s seboj še ostanek vode, ki sem jo popil z velikim užitkom.

Še enkrat sem šel v grobnico in v temi pobral vse dragulje, demante, bisere, rubine in zlate ovratnice, ki so mi prišle pod roko. Vse skupaj sem odnesel na obalo. Napravil sem več zavojev in jih povezal z vrvmi, ki so ostale še od takrat, ko so me spustili ob pogrebu moje žene v grobnico.

Potem sem legel na obalo in čakal.

Že sem mislil, da ne bo nikogar, ki bi mi pomagal in da bom moral vseeno od žeje in lakote umreti, toda že drugi dan sem zagledal v daljavi ladjo, ki je morala pravkar zapustiti mesto, kjer sem preživel toliko veselja, pa tudi žalosti. Začel sem mahati, da bi me opazili in klicati na vse grlo. Moj trud ni bil zaman. Poslali so čoln pome. Ko so me vprašali, kaj me je zaneslo v to puščavo, sem rekel, da sem žrtev brodoloma in da sem se komaj rešil s svojim imetjem vred. Na srečo so mi verjeli in me vzeli s seboj.

Ko sem prišel na krov, mi je dejal kapitan, da me bo vzel s seboj v Balsoro, kamor je vozil ladjo. Ne morete si misliti, kako sem bil vesel, ko sem čul njegove besede, saj sem bil tudi sam namenjen tja. Ponudil sem mu nekaj dragih kamnov za potnino, toda ni jih maral vzeti.

Pristali smo še na otoku Keli, kjer sem prodal nekaj dragocenosti in si nakupil drugega blaga.

Potem smo spet razpeli jadra. Naposled sem se srečno vrnil v Bagdad z neizmernim premoženjem. Kako sem hvalil Boga, ko sem prvič po dolgem času spet stopil v domačo hišo! Bogato sem obdaroval siromake in mislil, da bom poslej živel v miru in zadovoljstvu samemu sebi in svojim domačim.

(Dalje prihodnjo nedeljo)

O petelinu, ki je šel po svetu

Blizu pod visoko goro, daleč za široko vodo je živel mož, ki je imel petelina, njegova žena pa kokoš. Petelin ni bil za nobeno rabo, kakor da je zobal koruzo in oves, in je imel mož z njim samo jezo. Kokoš pa je vsak dan znesla, in je imela zato žena veliko veselje in je kar naprej moža zmerjala, da je neumen, ker ima petelina. Nazadnje se mož razjezi, vrže štiri vinarje petelinu na rep in mu reče, naj se pobere od hiše in gre po svetu.

Petelin je bil zelo žalosten, ker je moral od doma, gre, gre, pa pride do velike mlake.

»Kam pa vi, gospod petelin?« ga je vprašala mlaka in se zagnala proti njemu.

PRMAT

»I kam, po svetu moram,« ji odgovori žalostno petelin.

»Vzemi me s seboj,« ga naprosi mlaka.

»Zvesto ti bom služila.«

»Sedi mi na rep,« pravi petelin in si misli, mogoče mi kdaj še prav pride. Mlaka mu sede na rep, in petelin gre naprej.

Gre, gre, pa pride do roja čebel.

»Kam pa vi, gospod petelin?« Ga vpraša roj.

»Po svetu moram, prijatelj,« odgovori petelin.

»Vzemi me s seboj,« ga poprosi tudi roj.

»Mogoče ti pridem kdaj prav.«

»Na rep mi sedi,« odgovori petelin, in se me dobro drži, pa glej, da te mlaka ne zalije.«

Roj mu sede na rep, in tako so šli naprej. Gredo, gredo, pa pridejo proti večeru do visokega gradu. V tistem gradu je živel star, hud gospod, ki je bil sam grof. Strašno se je raztogotil,

ko je sedel petelin na železna grajska vrata in na ves glas zakričal:

»Kikeriki, grofu se nekam mudil!«

»Vrzite ga v peč,« ukaže grof ves jezen, ko sliši petelinove besede.

V resnici ga hlapci zgrabijo in vržejo v peč, ki je bila zakurjena, in je gošela silna grmada.

Petelin hitro spusti mlako z repa, mlaka je ugasila ogenj, še preden je mogel ogenj speči petelina. Ta brž odpahne pokrov pa zleti zopet na železna grajska vrata in zakriči:

»Kikeriki, grofu se nekam mudil!«

Ko grof to sliši, se še bolj razsrdi in zakliče:

»Zakaj ga niste vrgli v peč?«

Vsi preplašeni mu odgovore hlapci:

»Saj smo ga vrgli, pa je pogasil ves ogenj, gotovo ima zlodeja v repu.«

Grof zopet ukaže hlapcem, naj zgrabijo petelina, da mu bo sam vrat pre-rezal.

V resnici zgrabijo petelina hlapci, četudi so se jim tresle hlače. Grof pa vzame najostrejši nož, da bi prerezal vrat petelinu, ta pa hitro razdraži roj čebel in ga spusti grofu v obraz.

»Joj, joj, joj, petelinček, reši me od roja!« prosi grof ves prestrašen.

»Vsega me je opikal po nosu in po vratu, joj joj, reši me petelinček! Na vsako pero ti obesim cekin, če me rešiš tega jeznega in hudega roja. Ti ne veš, kako me peče in žge, nikoli več ne bom trpinčil ubogih kmetov.«

Petelin ukaže roju čebel, naj mu se de zopet na rep. Grof je bil zdaj rešen in je v resnici obesil petelinu na vsako pero cekin.

»Kikeriki! Domov se mi mudi,« zapoje za slovo petelin in se odpravi naravnost k možu, ki je bil njegov gospodar. Tam je pred njim zletel na mizo in stresel perje, in glej, cekini so se kar usipali z njega, da je bila vsa miza polna samega zlata. Silno vesel je dobri mož objel svojega petelina, ki je zdaj naprej zobal samo zlato pšenico.

Žena pa je od same nevoščljivosti zbežala s svojo kokošjo po svetu iskat cekine, pa jih ne more dobiti. In jih še zdaj išče, ako jih še ni našla.

Eva iz Vidoncev.

Slavo Štine:

Pridna deca

Komaj zarja se poraja naša deca hitro vstaja. Branko so orodje znaša — tu delavnica bo naša. Joško škatlo — trgovino brž odpre, a Blaž po vino s čujem vpreženim odhaja. Čuj veselo teče, laja... Polže krmi mali Mirko in pripravlja jih za — dirko; od vročine sajast Jurij si železnico zakuri, in pri luži drzni Marko natovarja svojo barko. To bo dolga, težka pot, kruha nimajo povsod — glej jo, kuharico Mico z blata dela jim potico. Naša deca pridno dela in ves dan je prav vesela; ko pa noč vse upokoji, zibljejo jo angelci...

Obratnice

(Čitaj naprej in nazaj)

Kabala. Balábak (kabala = hebrejski tajni nauk, tudi spletke; Balábak, otok v Filipinih).

E, lovec, jej cévole! (cevoli so ribe, s pravim slovenskim imenom: morski lipani).

Jannaj (Aleksander Jannaj, kralj v Judeji, 104—78. pred Kristom).

Nemče je ječmen.

Remer (slov. priimek na Štajerskem).

Arura (dišavno drevo v Vzhodni Indiji).

Délbáb - babi led (Délbáb = madjarski tednik).

Juuj (lahek kitajski čoln).

Korn Rok.

A kaj si mara Aramis, Jaka?

Reger (nemški romanopisec).

Terna - pamet.

Jelej (srbsko: posvečeno olje).

Mohar — trahom (očesna bolezen).

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi striček! Zelo rad berem Tvoj list »Mlado Jutro«. Zdaj Ti pa povem, kje in kako bom preživel počitnice. V ponedeljek pojdem čez hribe k sorodnikom. Tam ostanem kakih štirinajst dni. Kopal se bom v bližnji reki, če bo dež, bom pa v sobi in bom prebiral »Mlado Jutro«, ki ga vsako nedeljo z velikim veseljem sprejemam in vsako številko skrbno shranim v svoji knjižnici. Imam jih že lepo število. Ko bo konec počitnic, se bom moral spet pridno učiti, da razveselim svoje starše, potem se pa tudi jaz lahko naadejam drugih veselih počitnic. Zdaj Te pa lepo pozdravim, dragi striček, in želim tudi Tebi vesele počitnice.

Marjan Pistotnik, uč. IV. razr.
v Mozirju.

Drago »Mlado Jutro«! Zelo rada Te berem, in mnogokrat sem Ti že hotela pisati, pa nisem utegnila. Zelo vesela sem, da so že počitnice. Zdaj pojdem na oddih in se že zelo veselim. Drugi teden se že odpeljem. Upam, da se bom dobro imela. Tudi lansko leto so mi počitnice zelo prišle. Iskreno pozdravljam Tebe in vse Jutrovčke Tvoja

Ivanka Celinšek, uč. III. razr.
v Mozirju.

Dragi stric Matie! Šolsko leto se je končalo in z njim tudi učenje. Pričeli so se lepi dnevi in pripravljamo se na počitnice v Poljanski dolini, kjer bom preživela mnogo lepih dni s knjigami in uživanjem lepe narave.

Marija Kosovinc, uč. IV. r. real. gimn.
v Ljubljini.

Dragi striček! Šole je konec. Zdaj se pričnejo lepi, brezskrbni dnevi. V četrtek sem dobila izpričevalo, ki sem ga bila zelo vesela, ker je bilo prav dobro. Meseca julija pojdem na počitnice in sicer v Poljane nad Škofjo Loko. S seboj vzamem knjige, ki jih bom z veseljem prebirala, mnogo se bom tudi kopala in risala in igrala na gosli. Tako mi bodo počitnice lepo minile.

Margareta Kosovinc, uč. II. r. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Česa se v počitnicah najbolj veselim? Vsega! Dragi striček Matiček, vsega Ti

ne morem namah povedati. Zato začnem kar od kraja. Ko bi vedel, kako lepo je življenje na deželi. V mestu sediš in morda se Ti niti ne sanja, kako lepo je drugod po svetu. O počitnicah zvečer poslušam regljanje žabic. Najrajši poslušam zvečer ptičke, ko tako lepo prepevajo. Vse polno borovnic in jagod imamo. Kmalu bodo tudi maline že dozorele. To se bodo naši želodčki smejali vsem tem dobrotam. Saj bi tudi Ti rad zobal, kaj ne? Kar priidi v našo vasico, pa Ti jih prav rada nekaj odstopim. Jih bova šla skupaj nabirat v gozd, le ne pozabi prinesti lonca s seboj. To bo lepo in veselo!

Amalija Juvan, uč. slovenskega razreda
Mozelj, srez Kočevje.

Poletni večer

Ko luna na nebo stopi,
vse cvetke blagoslovi,
in vse cvetke glavice sklonijo
in sladko zadremljejo.

Žabice zaregljajo,
ko luno zagledajo,
in zaplešejo kar se da,
da jih luna še rajši ima.

Ljudje pa spijo
in sladko sanjajo
o luni in o žabicah
in o lepih rožicah.

Tilka Mohar, uč. slovenskega razreda
Mozelj, srez Kočevje.

Počitnice

Vsi se veselimo,
da v šoli dopust dobimo.
Pomagali bomo mami doma,
kdor bo hotel in kdor zna!
V grmovju so jagode,
na travniku cvetlice,
v gozdu borovnice
in tudi male ptice.

Fani Lavrič, uč. slovenskega razreda
Mozelj, srez Kočevje.

Spet se bližajo težko pričakovane šolske počitnice. Kakor mnogi drugi, tako se jih tudi jaz že zelo veselim. Komaj čakam, da bi bilo šole konec. O počitnicah mi ni treba misliti na naloge in učenje. Igrala se bom in tudi mamici bom doma pomagala pri gospodinjskem delu.

Meseca julija bodo tudi jagode in borovnice zrele, ki jih bom hodila pridno nabirat, ker jih zelo rada hrustam. Če jih imaš tudi Ti rad, pridi k nam na počitnice, ljubi stric Matic.

Angela Ulčar, uč. slovenskega razreda
Mozelj, srez Kočevje.

Počitnice. Še nikoli mi ni bilo tako malo mar počitnic, kakor prav letos. To pa zato, ker ne bom smel nikamor na počitnice. Zaradi tega, Ti pa dragi strček, opišem kako sem preživel lanske počitnice. Kmalu po Vidovem dnevu sem se odpeljal na Štajersko na očetov dom. Prvi dan sem se prav dobro zabaval in tudi spal sem trdno. Drugi dan se mi je že začelo tožiti po domu in po tovariših in ponoči tudi nisem mogel spati. Tretji dan sem se pa vrnil v ljubljeno Ljubljano in nadaljne počitnice sem preživel takole: vsako popoldne smo se fantje zbrali na travniku in potem igrali nogomet, s katerim sem imel mnogo veselja. Tudi kopal sem se mnogo. Vožnja z vlakom je bila tudi moja velika radost. Večkrat sem se peljal z vlakom na deželo na kak izlet. Vendar sem se pa že iz vsega srca veselil začetka novega šolskega leta. Prav gotovo doživim med šolskim letom več veselja kakor pa med počitnicami.

Miroslav Lipovšek, uč. ? razr.
v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Povem Ti, kako bom z Belko preživela počitnice. Odpeljati se ne mislim nikamor, pač pa se bom držala pesmi: »Ljubo doma, kdor ga ima«. Zakaj še najbolj mi ugaja v mojih preljubih Mostah. Podnevi se bom igrala s tovarišicami, delala ročno delo in prebiral »Mlado Jutro«, največ pa pasla svojo Belko, ki ima zdaj dva mladička, od katerih Ti radi volje enega podarim.

Frančiška Japelj, učenka ? razr.
Moste pri Ljubljani.

Listnica uredništva

Frančiška Japelj, Moste pri Ljubljani. Stric Matic se Ti prav srčno zahvaljuje za Tvoje zadnje pisemce. Nikakor Te pa ne misli oropati katerega izmed Belkinih mladičev. Rekel je, da so mladiči pri Tebi najboljše spravljani, ki imaš živali tako rada.

Matilda Čuden, uč. V. razr. v Celju. Tvoja pesmica je prav čedna, vendar je bil stric Matic hudo žalosten, ko jo je prebral, zakaj takoj je videl, da si jo od nekod prepisala. Prepisanih pesmic ne objavljamo; če hočeš priti v naš ko-

tiček, moraš že sama kaj spesniti ali spisati.

Marica B. v Mariboru: Vaše pismo smo prejeli in bomo prav veseli, če nam jեսeni pošljete spise svojih učenk. Vseh seveda ne bomo mogli objaviti, vendar bomo najboljše natisnili, ostale pa vsaj z imeni omenili. Zahvaljujemo se Vam za Vašo naklonjenost in želimo Vam kakor tudi Vašim učenkam prav vesele počitnice.

Gustav Strniša:

Pastirička

Skromna ptička pastirička je zjutraj zarana priletela iz svojega snežda.

Prav tedaj je priprhutala mimo stara sova, ki se je vračala iz svojega nočnega pohoda.

Ko jo je pastirička zagledala, jo je prijazno pozdravila:

»Ci, ci, ci! Kako se vam godi? Dobro jutro mrka teta! Jasen dan se nam obeta!«

»U-u-u! Glej, da zgineš že od tu! Kako se me drzneš ogovarjati? Ali se ne bojiš, da bi te razmrcvarila na drobne kose in odnesla svojim mladičem?« je zagodrnjala sova.

Pastirička je poskočila nekoliko, se veselo obrnila in odvrnila:

»Zdaj se vas pač ne bojim! Že pre-slabo vidite, kajti zarja je pokukala izza gore in njen sij vas slepi. Ne vem pa, zakaj bi vas ne smela ogovoriti, saj ste ptica kakor jaz?«

»Ti si smet, ti ničesar ne veš! Jaz sem uharica, sem učena ptica! Še modreci me smatrajo za učeno in moja podoba jim je za znak modrosti!« se je ponosno odrezala sova.

Tedaj so jo pa zagledale druge ptice in zakričale:

»Glejte sovo! Oključajmo to sovražno nočno ujedo!«

Završalo je v zraku. Sova je prepladena zletela in se hotela skriti v svojem duplu.

Tedaj so jo dohitele druge ptice in jo pričele ključvati. Vsa trudna in ranjena je komaj prifrhtala do votlega debela, kjer je imela svoj dom in se skrila v njem.

Mala pastirička je pa brezskrbno zletela za njo in občepela na veji nad črnim duplom ter zaklicala:

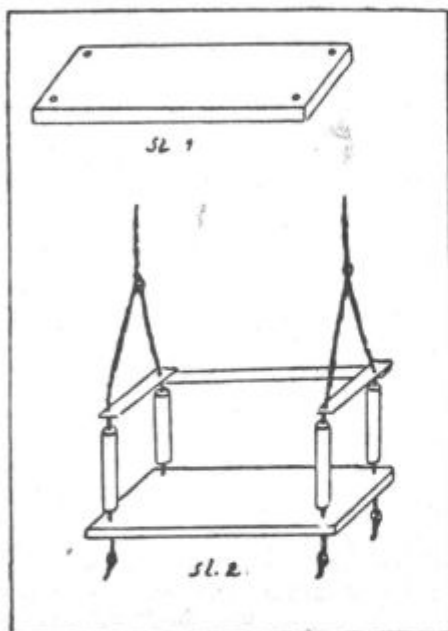
»Kako smešni ste teta sova! Kaj vam pomaža vsa vaša modrost, če vam pa manjka najbolj preproste modrosti in se ne znate priljubiti pri drugih ptičih, saj vas vsi sovražijo! Jaz sem pa skromna pastirička, pa sem ljubljena vseh! Ci, ci, ci, fuj!«

Za spretnne roke

Gugalnica

Pripravno gugalnico si naredimo takole:

Za sedalo vzamemo stransko bukovno deščico od zaboja za pomaranče. Vanjo zavrtamo na vseh štirih oglih luknje (sl. 1). V gozdu si odrežemo debelejše palice, iz katerih iztisnemo stržen in jih razžagamo v štiri 15–25 centimetrov dolge cevi. Kako sestavimo gugalnico, je natanko razvidno iz

sl. 2. Letvice, ki tvorijo gornji rob ograje naše gugalnice, dobimo iz deščic zaboja ter jih lepo obstružimo in zgladimo s steklastim papirjem.

Vrv vam bo kupil očka; najbolje tako, kakor jo rabimo za sušenje perila. Tudi gugalnico naj vam pritrdi na vejo, kda bo bolj varno, zakaj s slabo privezano gugalnico se lahko odgugate z nosom navzdol, kar je zelo neprijetno.

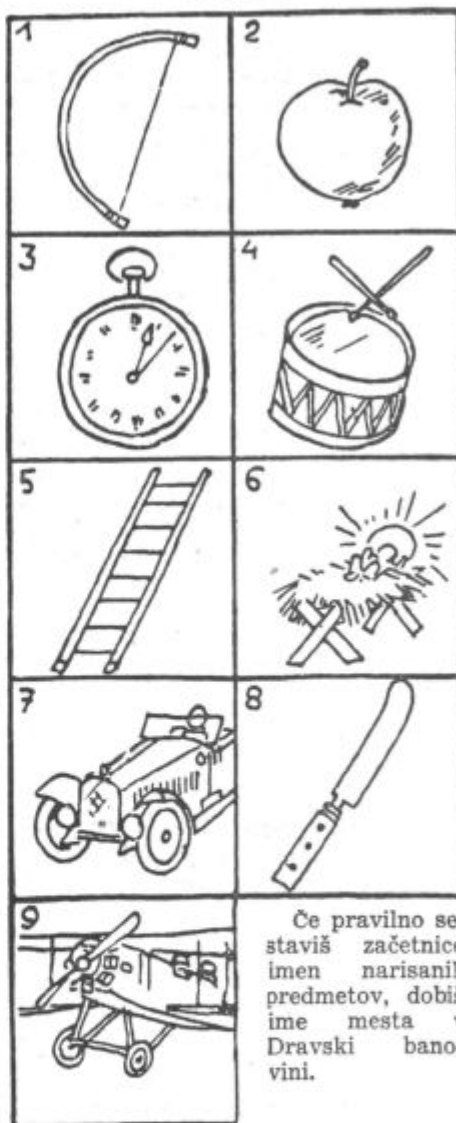
Posetnica

VINKO GRDINA

Kakšen poklic ima ta gospod?

Rešitev rebusa
Sokol

Rebus

Če pravilno sestaviš začetnice imen narisanih predmetov, dobiš ime mesta v Dravski banovini.

Kvadrat IV.

1	2	3	4
			M
2			O
3			S
4			T
M	O	S	T

1. del, 2. stran, 3. žito, 4. —.

Rešitev kvadrata III.: 1. doma. 2. Oton, 3. mos., 4. Anti.